ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟΝ—
ΜΕ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΚΑΙ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΙΝΗ — ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
21
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1965

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ

ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΛΟΙ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ

ΕΙΔΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. (Ἰδ. Ὑπ). Στίς ἀρχές τοῦ χειμῶνα 4.500.000 παιδιά τοῦ Δημοτικοῦ ἐπιθεωροῦν μὲ σχολαστικότητα ὅλους τούς χώρους τοῦ σπιτιοῦ των διά νά ἐντοπίσουν κάθε πιθανή ἑστία πυρκαΐᾶς. Φοιτοῦν σέ 15.000 σχολεῖα 10.000 κοινοτήτων τῆς χώρας καί ἐκπαιδεύονται διά νά ἐπισημαίνουν τυχόν κινδύνους ὅπως εἶναι ἀπό ἐφαρμόνα καλώδια, σκουπίδια, ἀπρόσεκτη ἐναποθήκευση ὑγρῶν καί ἄλλων εὐφλέκτων ὑλῶν, ἠλεκτρικές μπρίζες πού δέν ἐφαρμόζουν καλά, σπίρτα πού εὐκολα μπορεῖ νά χρησιμοποιηθοῦν ἀπό παιδιά, ταὐτόχρονη χρήση πολλῶν ἠλεκτρικῶν συσκευῶν σέ ἕνα κύκλωμα, μή τοποθέτηση προστατευτικῶν καλυμμάτων μπροστά ἀπό τό τζάκι, ἐλαττωματικές συσκευές θερμάνσεως καί πεταμένα τσιγάρα κλπ., κλπ.

Τά παιδιά αὐτά εἶναι ὡς τήν ἕκτη τοῦ Δημοτικοῦ—11 ἐτῶν — καί ὀνομάζονται νεαροί πυροσβέστες, συμμετέχοντες σέ ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα προγράμματα κοινῆς ὠφελείας τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Τό πρόγραμμα αὐτό ἄρχισε πρό 17 ἐτῶν καί στό διάστημα αὐτό πλέον τῶν 40 ἑκατομμυρίων παιδιῶν ἔμαθαν τά βασικά διά τήν πρόληψη καί κατάσβεση τῶν πυρκαϊῶν. Τό πρόγραμμα αὐτό εἶναι τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ὁμίλου Χάρτφορντ τῆς Κοννέκτικατ καί ἐφαρμόζεται εἰς τάς κοινότητας μὲ συνεργασίαν τῶν κατά τόπους σχολείων καί πυροσβεστικῶν ὑπηρεσιῶν.

Ὅλο τό χρόνο μαθαίνουν τά παιδιά μὲ πρακτικές ἀσκήσεις. Τά τελευταῖα χρόνια ἡ ἐκπαίδευσις ἐπεξετάθη καί σέ ἄλλους τομεῖς. Π. χ. τό 1964 ἐδόθη ἔμφασις στούς κινδύνους ἀπό τά ποθήλατα.

Τό Δεκέμβριο τά παιδιά κρεμοῦν καρτέλλες στά Χριστουγεννιάτικα δένδρα πού πωλοῦν τά καταστήματα ὥστε ὁ ἀγοραστής νά ἐνημερώνεται διά τούς κινδύνους πυρκαϊῶν πού εἶναι τόσο συχνοί τόν χειμῶνα.

Διά νά ἀποκτήση τό παιδί τόν τίτλο τοῦ πυροσβέστου πρέπει νά κάμνη, συνοδευόμενο ἀπό τόν πατέρα του οἰκιακή ἐπιθεώρηση καί νά συμπληρώση μέ 18 παρατηρήσεις μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι: Ὑπόσχομαι νά μήν παίζω μέ τά σπίρτα καί νά μήν ἀνάβω φωτιά χωρίς τήν ἐπίβλεψη τῶν μεγάλων. Νά ὑπενθυμίσω στήν οἰκογένεια ὅτι πρέπει τοὐλάχιστον μία φορά τόν χρόνο νά ἐπιθεωρήση τά τζάκια καί ὅλα τά μέρη θερμάνσεως. Νά βεβαιωθῶ ὅτι ὅλα τά εὐφλεκτα ὑλικά, χρώματα, βενζίνη, βερνίκια, λάδι, εἶναι ἀσφαλισμένα στά κατάλληλα δοχεῖα. Νά ζητῶ ἀπό ἐκείνους πού καπνίζουν σπίτι νά μή καπνίζουν στό κρεββάτι καί νά βεβαιώνωνται ὅτι καλά ἔσβησαν τά τσιγάρα τους καί τά σπίρ-

Ἕνα κοριτσάκι —πυροσβέστης λέγει στήν μητέρα του νά προσέξη τό ἐφθαρμένο καλώδιο τοῦ ἠλεκτρικοῦ σίδερου

τα τους, Νά διαπιστώσω ποῦ εἶναι ὁ κοντινώτερος κώδων πυρκαϊᾶς καί νά εἰδοποιήσω τήν πυροσβεστική ὑπηρεσία σέ περίπτωση ἀνάγκης. Νά ζητήσω ἀπό τά λοιπά μέλη τῆς οἰκογενείας νά βάζουν τίς φορητές συσκευές θερμάνσεως μακρυά ἀπό τίς κουρτίνες, ἔπιπλα, τοίχους καί χωρίσματα. Νά ψάξω στό ὑπόγειο, στήν σοφίτα καί στό γκαράζ καί νά μαζέψω ὅλες τίς πεταμένες ἐφημερίδες καί ἄλλα σκουπίδια.

Ἕνας τοὐλάχιστον γονεύς ὑπογράφει τήν ἔκθεση καί ὅταν τό παιδί ἐγκριθῆ πυροσβέστης τοῦ δίδεται σῆμα καί κράνος, ὅπως τῶν πυροσβεστῶν. Τρεῖς φορές τό χρόνο παίρνει δωρεάν τό περιοδικό τοῦ ὁμίλου τῆς Χάρτφορντ καί οἱ τοπικές πυροσβεστικές ἀρχές συχνά καλοῦν τά παιδιά διά νά συμμετάσχουν στίς ἀσκήσεις τους, στό ἔργο τῆς διασώσεως καί νά ἀκοῦνε σχετικές ὁμιλίες.

Οἱ ἐκπαιδευτικοί πιστεύουν ὅτι τά παιδιά τοῦ Δημοτικοῦ εἶναι στήν καλλίτερη ἡλικία νά μάθουν τούς κινδύνους τῶν πυρκαϊῶν πού ἀπειλοῦν τά ἴδια. Στά Ἀμερικανόπαιδα κάτω τῶν 14 ἐτῶν ἡ πυρκαϊά εἶναι ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 κίνδυνος στά σπίτια. Περί τά 2.200 παιδιά καίγονται τόν χρόνο ἀπό πυρκαϊές καί πεθαίνουν καί 27.000 πυρκαϊές τόν χρόνο ὀφείλονται σέ παιδιά.

Τό 1963 πέθαναν ἀπό πυρκαϊές 11.800 ἄτομα στήν Ἀμερική καί κατεστράφη περιουσία πλέον τῶν 1.400 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Κάθε 27 δευτερόλεπτα συμβαίνει καί μία πυρκαϊά στήν Ἀμερική καί ὁ ρυθμός τῶν θανάτων εἶναι ἕνα ἄτομο κάθε 45 λεπτά.

Χωρίς τό πρόγραμμα αὐτό ὑπολογίζεται ὅτι οἱ ἀπώλειες σέ ζωές καί ὑλικά θά ἦταν τρεῖς φορές περισσότερες.

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΖΩΪΑΣ

ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΑ

Καρρέλ-Βορονώφ-Μπογκομόλετς

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΝΑ ΑΣΛΑΝ

ΠΑΡΙΣΙ. (Ἰδ. Ὑπ.). Τόν μεσαίωνα οἱ ἀλχημισταί ὠνομάζοντο «Βαφεῖς τῆς Σελήνης», διότι ἤθελαν νά μεταβάλουν τά σκοτεινά σώματα εἰς λάμποντα «βάφοντες» τήν σελήνην (τό ἀσήμι) εἰς ἥλιον (χρυσάφι). Ἀλλά ἡ περίφημος καί μυστηριώδης φιλοσοφική λίθος, τήν ὁποίαν ἀνεζήτουν, θά ἐχρησίμευε καί διά τήν παράτασιν τῆς ζωῆς πέραν ἀπό τά συνήθη ὅρια. Ἕνας σκοπός ἀνεκτίμητος καί περισσότερον πολύτιμος ἀπό τήν μεταστοιχείωσιν τοῦ μολύβδου εἰς χρυσόν.

Σήμερον εἰρωνευόμεθα ἐκείνους τούς ὁραματιστάς. Τό βιβλίον, τό ὁποῖον τούς ἀφιέρωσε τελευταίως ὁ Κριστιάν Γκύ, «Οἱ βαφεῖς τῆς Σελήνης», εἰς τάς ἐκδόσεις Γκύ Βικτόρ παρέχει κατά τρόπον ἐντυπωσιακόν ντοκουμέντα διά τάς παραφροσύνας, τούς παραλογισμούς καί τά ἐγκλήματα, τά ὁποῖα διέπραττον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζοντο ὅτι εἶχαν ἀνακαλύψει τό ἐλιξήριον τῆς μακροζωΐας καί διά τήν ἀφέλειαν τῆς σεβαστῆς των πελατείας.

ΟΙ ΒΑΦΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ἀλλά τό βιβλίον τοῦτο δέν εἶναι μόνον μία μυθολογία πλανῶν καί φρικαλεοτήτων: Ἀρχίζει ἀπό τά σκοτεινά ἐκεῖνα ἔτη, ἀλλά φθάνει ὡς τάς ἡμέρας μας. Ὁ πόθος τοῦ ἀνθρώπου νά παρατείνη τήν ἐπίγειον ζωήν του εἶναι κάτι περισσότερον ἀπό εὐνόητος. Ὑπῆρχε πάντοτε καί δέν ὑπάρχει τίποτε τό γελοῖον εἰς αὐτόν. Καί ἀναρίθμητοι εἶναι οἱ ἀπατεῶνες οἱ ὁποῖοι τόν ἐξεμεταλλεύθησαν. Ἐν τούτοις οἱ «βαφεῖς τῆς Σελήνης» μὲ τά πειράματά των ἤνοιξαν τόν δρόμον εἰς τούς χημικούς τῶν νεωτέρων χρόνων. Καί αἱ ἐλάχισται ἐπιτυχίαι των παρ' ὅλον ὅτι δέν ἔκρυπταν τάς δραματικάς συνήθως ἀποτυχίας των, ἐνεθάρρυναν τούς ἐρευνητάς.

Οἱ σύγχρονοι ἀλχημισταί, διότι ἀκόμη καί εἰς τόν αἰῶνα τῆς λογοκρατικῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνικῆς ποῦ κατευθύνουν τήν ἀνθρωπίνην σκέψιν, ὑπάρχουν πραγματικοί ἀλχημισταί, θεωροῦν ἀδικον καί βλαβερά τήν καταδίκην τῶν «βαφέων τῆς σελήνης», διότι ἀπεμάκρυνε τούς σοβαρούς ἐπιστήμονας ἀπό τό πραγματικόν ἐνδιαφέρον ποῦ ἐξίζει ἡ ἀλχημεία. Ὅσον διά τό ἐλιξήριον τῆς μακροζωΐας, ἐξακολουθεῖ νά ἀναζητᾶται παρ' ὅλον, ὅτι ἔχει δεχθῆ περισσότερον ἐπιστημονικάς ὀνομασίας καί παρά τά ἀποτελέσματα, τά ὁποῖα ἐπέτυχαν οἱ ἄνθρωποι χωρίς νά πωλήσουν τήν ψυχήν των εἰς τόν διάβολον, ὅπως ὁ Φάουστ.

Ἐντός ἡμίσεως αἰῶνος, ἡ ἐλπίς νά ζήσουν ἀνῆλθε διά τούς ἄνδρας ἀπό τά 45 εἰς τά 60 ἔτη καί διά τάς γυναίκας ἀπό τά 49 εἰς τά 71. Τόν 18ον αἰῶνα ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς ἦτο 30 ἔτη. Τόν μεσαίωνα κάτι περισσότερον ἀπό 20.

Η ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αἱ περιπτώσεις παρατάσεως τῆς ζωῆς πέραν ἀπό τά 100 ἔτη προεκάλεσαν πάντοτε τεράστιον ἐνδιαφέρον. Ἀρκεῖται ἀπό αὐτάς ἔγιναν θρῦλοι, ὅπως αἱ περιπτώσεις τοῦ Δημοκρίτου, τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Ζήγωνος, τοῦ Ξενοφῶντος καί τοῦ Ἐπιμενίδου. Ἡ πλέον ὀνομαστή εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ Μαθουσάλα, τοῦ βιβλικοῦ πατριάρχου, ὁ ὁποῖος εἰς ἡλικίαν 600 ἐτῶν ἦτο θαυμασίως εἰς τήν ὑγείαν του καί ἐδείκνυε μόνον τριακοσίων! Φαίνεται, ὅτι δι' αὐτόν τά ἔτη ἐλογαριάζοντο ὄχι εἰς ἔτη, ἀλλά εἰς σεληνιακούς κύκλους, πρᾶγμα τό ὁποῖον περιορίζει τήν ἡλικίαν του καί τήν φέρει τήν στιγμήν τοῦ θανάτου του εἰς τάς 75 ἀνοίξεις.

Εἶναι σπάνιαι αἱ βεβαιωμέναι περιπτώσεις ἐξαιρετικῆς μακροβιότητος. Ὁ Ἠϊβαζόν, ὁ 150ετής τοῦ Ἀζερμπαϊζάν, διά τόν ὁποῖον ἔκαμε λόγον ἡ «Πράβδα» τοῦ 1960, ἐμφανίζεται ὡς ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐλούετο καθημερινῶς εἰς τά ὕδατα ἑνός ποταμοῦ πλησίον εἰς τήν Ραμπατού, ποῦ δέν ἐκάπνιζε, δέν ἔπινεν οἰνοπνευματώδη καί ἔτρωγε μόνον προϊόντα γάλακτος. Δέν εἶχε ποτέ ἐπισκεφθῆ ἰατρόν, λέγουν οἱ συγγενεῖς του.

Ὁ Σοβιετικός γεροντολόγος Πάνιεφ προσέθεσεν, ἀφοῦ τόν ἄσει οὔτε δημόσιον γραφεῖον. Ἀλλά ἐπρόκειτο διά λάθος, τό ὁποῖον συμβαίνει συχνά εἰς τάς οἰκογενείας τῶν ὑπεραιωνοβίων: πολλοί γονεῖς ὅταν χάσουν ἕνα τέκνον των, δίδουν τό ὄνομά του εἰς τό ἑπόμενον, τό ὁποῖον θά γεννηθῆ ἀργότερον.

Φαίνεται πῶς ὁ Ἄγγλος χημικός Θωμᾶς Πάρρ ἔζησε 152 ἔτη καί 9 μῆνας καί ἀπέθανε τόν Δεκέμβριον τοῦ 1635 εἰς Λονδῖνον, ἀφοῦ εἶδε περίπου δέκα βασιλεῖς καί βασίλισσες νά ἀνέρχωνται εἰς τόν ἀγγλικόν θρόνον. Ὀλίγον ἀργότερον πρίν ἢ συμπληρώσει τά 120 ἔτη, εἶχε ὑπανδρευθῆ μίαν χήραν κατά 70 ἔτη νεωτέραν του. Τά τελευταῖα 50 χρόνια τῆς ζωῆς του ἔτρωγε ψωμί, τυρί, ὀλίγα λίπη, γάλα καί ἔπινε μπύρα. Ὁ χειροῦργος Σεβρέλ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 103 ἐτῶν, τό 1889, κεραυνοβοληθέν, φαίνεται, ἀπό τήν θέαν τοῦ «φρικτοῦ» πύργου τοῦ Ἄϊφελ. Ὁ Φοντενέλ ἔζησεν ἀκριβῶς ἕνα αἰῶνα καί ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὤφειλε τήν μακροβιότητά του εἰς τά σπαράγγια.

Ἡ μακροχρονία ντ' Ὑφρέ ἦτο 52 χρόνων ὅταν συνήντησε τόν 1757 τόν Καζανόβα. Ἐπίστευε πῶς ἦτο ἕνας πεπειραμένος «βαφεύς». Τοῦ εἶπε πῶς ἦτο ἑτοίμη νά θυσιάση ὅλην τήν περιουσίαν της, «ἡ ὁποία ἦτο τεραστία» διά νά γίνη πάλι νέα. Ὁ τυχοδιώκτης κατώρθωσε νά τήν ἐξαπατᾶ ἐπί ἔτη, νά τῆς ἀποσπᾶ τεράστια ποσά, νά τήν γελοιοποιῆ (τήν εἶχε πείσει νά εἰσέλθη μαζί του εἰς ἕνα κάδο τοῦ λουτροῦ διά νά προσευχηθῆ εἰς τήν... σελήνην). Ἡ μορφοποιός μένη καί ἰσχυρά μακροχρονία δέν εἶναι ἡ μόνη ἀφελής εἰς ὅλην αὐτήν τήν ἱστορίαν. Ὁ Λουδοβίκος 11ος ἔκαμε λουτρά αἵματος. Ὁ Φρειδερίκος Βαρβαρόσσας καί ὁ Λουδοβίκος 13ος ἔκαμαν θεραπείαν μὲ «παρθενικήν ἀναπνοήν», ὁ Λουδοβίκος 14ος ἔπινε νερό φιδιοῦ. Ὁ Ναπολέων Β', ὅπως ὁ Φοντενέλ καί ὁ Λουδοβίκος 15ος ἐπίστευαν εἰς τά θαυματουργά σπαράγγια.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΜΠΡΟΥΚ — ΣΕΚΑΡΝΤ

Τόν Ἰούνιον τοῦ 1889, ὁ καθηγητής Μπρούκ—Σεκάρντ ἔκαμε μίαν ἐντυπωσιακήν ἀνακοίνωσιν εἰς τό γαλλικόν ἰνστιτοῦτον, παρουσία τοῦ Παστέρ, τοῦ Σαρντοῦ, τοῦ Μαλλαρμὲ καί τοῦ Φαλλιέρ. Ὁ βιολόγος, ὁ ὁποῖος ἦτο 82 ἐτῶν, ἀνηγγειλε: «Σήμερον ἔχω μεταμορφωθῆ χάρις εἰς τάς ἐνέσεις ἑνός ὑγροῦ τόν ὁποῖον παρεσκεύασα ὁ ἴδιος. Εὑρῆκα ἐκ νέου τήν δύναμιν τήν ὁποίαν εἶχα τόν καιρόν τῆς νεότητός μου».

Ὁ Σεκάρντ, ποῦ εἶχε ἀφιερώσει τήν ζωήν του εἰς τάς ἐρεύνας τῆς πειραματικῆς φυσιολογίας τοῦ αἵματος, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος ἐφήρμοσε τήν ἀποθεραπείαν τῶν ὀρχέων ἐπί λογοκρατικῶν βάσεων καί ἤνοιξε τόν δρόμον διά τήν γνῶσιν τῶν γεννητικῶν ὁρμονῶν, ποῦ ἡ σύγχρονος ἰατρική θεωρεῖ ὡς τούς καλυτέρους θεραπευτικούς παράγοντας εἰς τόν τομέα τῆς γεροντολογίας. Τό 1912, ὁ Ἀλέξης Καρρέλ ἔλαβε τό βραβεῖον Νόμπελ διά τάς ἐργασίας του εἰς τάς μεταμοσχεύσεις τῶν ἱστῶν καί εἰς τά ἐκχυλίσματα ἀπό ἔμβρυα. Ἕνας μαθητής του, ὁ Στάϊνακ, ἐμελέτησε μίαν μέθοδον «ἐπαναδραστηριοποιήσεως», ἡ ὁποία βασίζεται εἰς τήν ἀντικατάστασιν τῶν γηρασμένων ἀδένων καί ποῦ τήν ἐφήρμοσεν ὁ Σέργιος Βορονώφ. Ὁ Ρῶσσος μετανάστης ἔγινε πλουσιώτατος, παρ' ὅλον ὅτι ἡ θεραπεία του, τήν ὁποίαν ἐφήρμοζε καί εἰς τούς ἄνδρας καί εἰς τάς γυναίκας, εἶχε ἐφήμερα ἀποτελέσματα. Ἀπέθανε σχεδόν λησμονημένος εἰς τήν Λωζάνην τό 1951.

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΜΠΟΓΚΟΜΟΛΕΤΣ

Ἀλλά εἰς τό κυνήγιον τοῦ ἐλιξηρίου τῆς μακροβιότητος, τήν θέσιν τοῦ Λευκορώσσου ἔλαβεν ἕνας ἐρυθρός Ρῶσσος, ὁ Μπογκομόλετς, ὁ ὁποῖος δέν ἐδίστασε νά ἀφαιρέση ἀνθρώπινα ὄργανα διά νά παρασκευάση τόν ὀρρόν του μὲ βάσιν τούς «συνεκτικούς ἱστούς». Ὁ πλέον διάσημος πελάτης του ἦτο ὁ Στάλιν. Ὁ ὀρρός Μπογκομόλετς υἱοθετήθη ἀπό τόν ἐρυθρόν στρατόν. Ἐχρησίμευε διά «ντόππινγκ» πρό τῶν ἐπιθέσεων εἰς τό μέτωπον.

Ὁ Ζούκωφ, μετά τήν ἀνακωχήν τοῦ 1945, ἀνεγνώρισε τήν συμβολήν τοῦ βιολόγου εἰς τήν νίκην ἐναντίον τῶν Γερμανῶν. Τό γόητρον τοῦ Μπογκομόλετς ἔστω καί ἄν τά ἀποτελέσματά του ἦσαν ἐφήμερα, κατεκρημνίσθη τό 1953 ὅταν ὁ Στάλιν ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 74 ἐτῶν, ἐνῶ ἔπρεπε νά περάση τόν ἕνα αἰῶνα ζωῆς, ἀφοῦ εἶχε ἀκολουθήσει τακτικῶς τήν θεραπείαν. Ἂν δέν ἐπηκολούθει ἡ ἀποσταλινοποίησις, ὁ Μπογκομόλετς θά εἶχε ἀσφαλῶς κατηγορηθῆ ὅτι ἐπέσπευσε τόν θάνατον τοῦ Στάλιν.

Η ΡΟΥΜΑΝΙΣ ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΝΑ ΑΣΛΑΝ

Ἀλλά τό κυνήγιον ἐξακολουθεῖ. Ἄλλοι ἀναζητοῦν τό ἐλιξήριον εἰς τόν χυμόν τῶν φυτῶν (Φιλάτωφ), ἄλλοι καταφεύγουν εἰς τήν μεταμόσχευσιν γωπῶν κυττάρων (Νίχανς), ἄλλοι λανσάρουν τόν «βασιλικόν πολτόν» (Μπουαγιέ ντέ Μπελβεφέρ), ἄλλοι ἀνακαλύπτουν τό Ζεροβιτάλ Η3 μὲ βάσιν τήν νοβοκαΐνην (ἡ Ρουμανίς ἰατρός Ἄννα Ἀσλάν, ποῦ ἀριθμεῖ μεταξύ τῶν πελατῶν της, τόν Νικήτα Κρουστσεφ: Τό 1961, εἰς τήν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου του εἰς τήν Γαλλίαν ὁ Κρουστσεφ ἐδήλωσεν: «Δέν γνωρίζω ἄν τοῦτο θά μοῦ ἐπιτρέψη νά ζήσω εἰς βαθύ γήρας, ἀλλά γνωρίζω καλῶς πῶς τώρα μοῦ δίδει ἐκ νέου τήν νεότητά μου».

Ὁ Ἀμερικανός Ρόμπερτ Ἔτιντγκερ, εἰς τό βιβλίον του «Εἶναι ἀθάνατος ὁ ἄνθρωπος» βεβαιώνει ὅτι ἀρκεῖ νά καταψυχθῆ τό ἀνθρώπινον σῶμα μόλις ἐπέλθη ὁ κλινικός θάνατος (στάσις τῆς καρδίας καί τῆς ἀναπνοῆς) καί πρίν ἐπέλθη ὁ κυτταρικός θάνατος, διά νά δυνηθῆ νά ἀναστηθῆ. Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν, ὁ θάνατος εἶναι ἕνα εἶδος ἀναισθησίας, ποῦ ἀφήνει εἰς τούς ἐπιστήμονας τόν καιρό νά συνεχίσουν τάς ἐρεύνας των, ὥς τήν ἡμέραν κατά τήν ὁποίαν χάρις εἰς τήν παρθενογένεσιν τό σῶμα τό ἀνθρώπινον θά παρέχη μόνο του τά «ἀνταλλακτικά» τά ὁποῖα χρειάζεται. Οἱ «βαφεῖς τῆς Σελήνης» δέν εἶναι ἀσφαλῶς, ἕνα εἶδος τό ὁποῖον ἔχει ἐξαφανισθῆ.

ΕΚΛΑΪΚΕΥΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΟΥΝ ΟΛΟΙ

Τοῦ ὀδοντιάτρου κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΗΛ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐκ στατιστικῶν προκύπτει ὅτι, στή χώρα μας ἡ ὑγιεινή, ἡ πρόληψις καί ἡ θεραπεία τῶν παθήσεων τῶν δοντιῶν καί τοῦ στόματος παραμελεῖται σέ πολύ ἄσημον βαθμόν.

Τά αἴτια αὐτῆς τῆς καταστάσεως ὀφείλονται α) στήν ὑποτυπώδη ὀδοντιατρικήν παρακολούθησιν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐκ μέρους τῶν γονέων ὡς καί ἐκ μέρους τοῦ σχολείου καί β) στόν φόβον ποῦ προξενεῖ τό ἄκουσμα μόνον τῆς ὀδοντιατρικῆς ἐπισκέψεως.

Ἄς ἐξετάσουμε λοιπόν χωριστά τά αἴτια αὐτά.

Στίς περισσότερες πολιτισμένες χώρες τοῦ κόσμου, ὅταν τό παιδί ἐμφανίζει τά πρῶτα του δόντια, οἱ γονεῖς, του θά τοῦ πάρουν μία μικρή παιδική ὀδοντόβουρτσα καί θά τοῦ δείξουν τόν τρόπον νά παίζη μὲ αὐτήν. Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι, κανένα παιδί δέν θά δυσανασχετήση ἀλλά τοὐναντίον αὐτό τό «παιχνίδι» θά τό ζητᾶ ἐπιμόνως ἀπό τήν μητέρα του, Ἔτσι τό παιδί ἀπό τήν πρώτη του ἡλικίαν του θά ἐκπληρῆ τούς ὅρους ὑγιεινῆς τῶν δοντιῶν νομίζοντας ὅτι καί αὐτό ἀνήκει στόν κόσμον τῶν παιχνιδιῶν του. Πρώτη φροντίς λοιπόν τῶν γονέων, ἡ μικρή βάπανη ἀγορᾶς μιᾶς παιδικῆς ὀδοντόβουρτσας. Κατόπιν ἔρχεται ἡ συμπεριφορά τοῦ γονέως ἀπέναντι στό παιδί. Πολλές μητέρες διά νά ἀποφύγουν τήν «γκρίνια» καί τό κλάμμα τοῦ παιδιοῦ δέν διστάζουν νά κάμνουν χρῆσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ γιατροῦ λέγοντας: «Ἂν δέν καθίσης φρόνημα θά σέ πάω στόν γιατρόν νά σοῦ κάνη ἔνεση ἤ νά σοῦ βγάλη τό δόντι». Αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερο σφάλματῶν γονέων. Νά παρουσιάζουν τόν γιατρόν ὡς «μπαμπούλα». Καί συμβαίνει σέ παιδιά ποῦ διά πρώτην φοράν προσέρχονται στό ὀδοντιατρεῖον χωρίς ποτέ τους νά ἔχουν δοκιμάσει τό χέρι τοῦ ὀδοντογιατροῦ νά εἶναι φοβισμένα καί ἀνήσυχα, νά μήν δέχωνται οὔτε τό στόμα τους ν' ἀνοίξουν διά νά προσφέρη ὁ γιατρός τίς ὑπηρεσίες του. Καί ὅλα αὐτά διότι οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ, τό ἐτρόμαξαν ἤ ἐμίλησαν μπροστά του, ὅτι ὁ ὀδοντογιατρός πονάει. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς εἶναι, τό παιδί νά ἐγκαταλείπη τό ἰατρεῖον χωρίς θεραπείαν καί ἡ κατάστασις τοῦ στόματός του νά χειροτερεύη μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες. Καί πάλιν ἡ ἐνοχή τῶν γονέων ἐξακολουθεῖ. Ἔχουν τήν ἐσφαλμένην ἐντύπωσιν ὅτι ἐπειδή τά νεογιλά δόντια— δηλαδή τά πρῶτα τους δόντια— θά πέσουν καί θά βγοῦν καινούργια, δέν χρειάζονται θεραπείαν. Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι τό παιδί νά πονάη ἀπό τίς προχεχωρημένες κουφάλες τῶν δοντιῶν του, νά γίνεται ἀνήσυχο καί νευρικό ἡ δέ μητέρα του διά νά τοῦ καταπραΰνη τόν πόνον κάνει μόνη της τόν γιατρό καί τοῦ βάζει ἀσπιρίνη ἐπάνω στό δόντι καί στά οὖλα καί κατακαίει ὅλο τό στόμα τοῦ παιδιοῦ. Ἄς μάθουν λοιπόν οἱ γονεῖς τά ἑξῆς: Τό παιδί, θά ἀλλάξη τά δόντια του ὅταν τό θελήση ἡ φύσις. Πρέπει γιά τό κάθε δόντι νά ἔλθη ὡρισμένη ἡλικία διά νά κουνηθῆ καί νά πέση μόνο του. Καί τοῦτο συμβαίνει διότι τό καινούργιο του δόντι ἐρχόμενο πρός τά ἐπάνω, πιέζει τό πρῶτο καί τό ἀναγκάζει νά κουνηθῆ καί νά πέση, καταλαμβάνοντας τήν θέση του. Ἐάν ὅμως τά δόντια τοῦ παιδιοῦ προσβληθοῦν ἀπό τερηδόνα (σάπισμα) καί οἱ γονεῖς δέν τά φέρουν ἐγκαίρως στόν ὀδοντογιατρό νά τά θεραπεύση, τότε, ὅταν θά εἶναι ἀργά πλέον, θ' ἀναγκασθῆ ὁ γιατρός νά τά βγάλη πρόωρα ἀπ' ὅτι τό θέλει ἡ φύσις, τά δέ καινούργια δόντια τοῦ παιδιοῦ δέν θά εἶναι ἕτοιμα διά νά καταλάβουν τήν θέσιν τοῦ ἐλλείποντος δοντιοῦ. Θλιβερόν ἀποτέλεσμα θά εἶναι, νά παραμείνη τό οὖλος κενόν, τά δέ παρακείμενα δόντια θά τείνουν νά κλείσουν τό ἐλεύθερον ἀπό τό δόντι κενόν καί ὅταν ἔλθη ὁ κατάλληλος χρόνος νά βγῆ τό καινούργιο δόντι, δέν θά καταλαβῆ τήν κανονικήν του θέσιν, ἀλλά θά βγῆ ἔξω ἀπό τήν σειράν τῶν ἄλλων δοντιῶν ἤ θά παραμείνη μέσα στό σιαγόνι κλεισμένο. Τό παιδί τότε θά σχηματίση ἀνώμαλες ὀδοντοστοιχίες μὲ ἀνώμαλον σύγκλεισιν, μὲ δυσμορφίαν τοῦ προσώπου καί μὲ ὅλα τά ἐπακόλουθα τῶν σωματικῶν καί ψυχικῶν διαταραχῶν. Οἱ ἀνωτέρω ἀνωμαλίες μποροῦν νά συμβοῦν καί ὅταν ἀντιθέτως τά νεογιλά δόντια παραμένουν περισσότερον τοῦ κανονικοῦ χρόνου, ἤ ὅταν τό παιδί ἔχει κακές ἕξεις (ὅπως ἐκμύζησις τοῦ δακτύλου, στοματικήν ἀναπνοή). Προσοχή λοιπόν. Οἱ γονεῖς θά εἶναι ὑπεύθυνοι γιά ὅλα αὐτά, Ἀνακεφαλαιώνοντας λοιπόν, πρέπει οἱ γονεῖς νά μή φοβίζουν τά παιδιά χρησιμοποιώντας τό ὄνομα τοῦ ὀδοντογιατροῦ καί προληπτικῶς νά ἐπισκέπτωνται τόν ὀδοντογιατρόν κάθε βμηνον, οὕτως ὥστε διαπιστώνοντας ὁ γιατρός χαλασμένα δόντια νά τά σφραγίζη πρίν αὐτά προκαλέσουν πόνον, διότι τότε θά εἶναι ἀργά. Αὐτά λοιπόν ὅσον ἀφορᾶ τούς γονεῖς. Διά τό σχολεῖον εἶναι ἀρμόδιον τό Κράτος νά προσλάβη σχολιάτρους ὀδοντογιατρούς, νά αὐξήση τά μαθήματα τῆς ὀδοντιατρικῆς ὑγιεινῆς καί νά ὑπάρχουν κέντρα ὀδοντιατρικῆς θεραπείας δωρεάν, ὅπως δωρεάν εἶναι καί ἡ παιδεία.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα στούς μεγάλους. Ἡ ἀπροθυμία προσελεύσεώς τους στό γιατρό ὀφείλεται στήν ἀμάθεια, στήν ἀμέλεια καί στό φόβο. Ἡ ἀμάθειά τους συνίσταται ὡς ἑξῆς: Στίς περισ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΣΧΑ

ΟΙ ΛΑΪΚΟΙ ΧΟΡΟΙ ΤΟΥ ΤΑΤΖΙΚΙΣΤΑΝ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΩΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ ΜΕ ΑΦΘΟΝΕΣ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ

ΜΟΣΧΑ. (Ἰδ. Ὑπ.). Γιά τούς λαϊκούς χορούς τοῦ Ταντζικιστάν γράφει ὁ λαϊκός καλλιτέχνης τῆς ΣΣΔ τοῦ Ταντζικιστάν Γκαφάρ Βαλαμάτ Ζαντέ. Ὁ Γκαφάρ σπούδασε στήν ξακουσμένη χορογραφική σχολή τοῦ θεάτρου Μπολσόϊ τῆς Μόσχας, καθώς καί στό κρατικό Ἰνστιτοῦτο Θεατρικῆς τέχνης καί πάνω ἀπό δ